Мені сьогодні тридцять два —
тож сам собі ради Різдва,
шу-шу,
пишу

ці вірші, сидячи в кафе,
звичайно, трохи під шофе,
бом-бом,
в альбом.

Вже тридцять два, та будь-що-будь,
а двісті в місяць не дадуть.
Гай-гай,
мій край!

Я міг би буть викладачем,
а не нещасним рифмачем
(хи-хи,
стихи)...

Та в славнім місті Сегеді
мене позбавив всіх надій
сам пан
декан.

"Хто "Ані роду" написав? —
мечем він грізно потрясав.-
Це ж бунт!
Во фрунт!"

Вітчизну, Господа і власть
мені образить він не дасть,
оплот
всіх цнот.

"Що? Вам — диплом? Даремний труд,
сказав цей зав,— через мій труп!"
Як зав'-
язав.

Радіє в гордощах царьок,
що дав поетові урок.
О'кей,
лакей!

Без ваших віз, без ваших згод
я буду вчити мій народ —
і край!
І край.